

Хр. Цанковъ-Дерижанъ

Есень

Стърчатъ дървета оголѣли
и слънцето не грѣй;
въ полята, вече почернѣли,
мъглата се пилѣй.

Въ гората глухо. Вѣтъръ вѣе
изъ пусти долини;
въ небе се ято птици рѣе
къмъ южнитѣ страни.

Тжга навредъ царува властно —
все дъждъ и калъ, и пустота...
Прехвъркатъ врани всѣкичасно —
и капятъ жълтитѣ листа...

Ас. Калояновъ

Сѣячи

Излѣзохъ рано на полето,
преди зора да бѣ изгрѣла,
съ молитва топла въвъ сърдцето,
на устнитѣ ми затрептѣла.

И хвърлихъ погледъ въ кржгозора
натамъ, де слънцето изгрѣва,
и видѣхъ вредъ работни хора,
отдали се на трудъ безъ врѣва.

Срѣдъ равнината неизбродна
безредно хвърляха тѣ семе,
и семето за жетва плодна
поглъщаха браздитѣ нѣми.

Но съ радостъ свѣтла въвъ душата
тѣ сѣха безспиръ въ полето
и съсъ молитва тиха, свята
зовѣха слънчевото лѣто.